

JUNIJ 1940

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 din, 5 lir, 60 am. cts. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 din, 7 lir.

Blagovolite naslavljeni na: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1. (Ček. števil. 10.887.)

Za Julijsko Benečijo: Roma (123), Via dell'Olmata 16. (Ček. števil. 1/1496.)

Za Ameriko: St. Louis, Mo., West Pine Blvd. 3624, USA.

Po namenu

dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja in naročnikov »Odmeva iz Afrike« berejo afriški škofje in misijonarji letno

500 svetih maš.

Naše slike v bakrotisku.

1. stran: Blaženi mučenci Ugande. Junaško so darovali svoje življenje za sv. vero. Bili so sežgani na grmadi. Praznik 3. junija.

2. stran: Zamorska vas. Siromašne kočje domačinov.

Za mesec presv. Srca Jezusovega priporočamo:

Devetdnevnic pred prvim petkom in druge posvetilne molitve	
v čast presv. Srcu Jezusovemu	1.— din
10 izvodov skupaj	8.— din
100 izvodov skupaj	80.— din
Ščitki presv. Srca Jezusovega, barvasti	3.— din
Slika presv. Srca Jezusovega, velikost 25 × 37 cm	7.— din
Slika presv. Srca Jezusovega, velikost 37 × 50 cm	12.— din

Zlate in srebrne kapljice

za kelih ljubemu Jezusu za ubogega misijonarja v Afriki.

V ta namen hvaležno sprejemamo: stare srebrne krone, zlate uhane, prstane, verižice itd., tudi če je že zlomljeno, nič ne de. Vse porabimo in hvaležno sprejemamo za svete posode za najubožnejše misijonarje v Afriki, ki večkrat nimajo niti ciborija, kamor bi spravili svete hostije. — Morda imaš ti kaj takega, kar ne rabiš; daruj ljubemu Jezusu! Božje Srce Jezusovo v presveti Evharištiji ti bo bogat plačnik. — Ob priliki, prosimo, prinesite ali pošljite Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani. Bog povrne že vnaprej!

Presveto Srce Jezusovo, tvoji smo!

Šola Srca Jezusovega v Okford-u (Južna Afrika).

Pismo sestre M. Rafaele, dominikanke.

Število otrok se je povečalo. Mnogo jih skače kar tam zunaj, ker v šoli ni prostora. Dolgo smo potrpeali in upali na boljše čase, toda stvar je prišla do viška, misijonarke dela ne zmagujejo več. Le ker je dobre volje in požrtvovalnosti na vseh straneh mnogo, zato še gre nekako.

Šest šolskih sob imamo, a so vse prenapolnjene; treba bo zidati. Nadzornik je do sedaj še potrpeal, toda doklej? Zrak je včasih tak, da bi ga lahko rezal.

In potem še bele mravlje! Vse lesene dele so navrtale, celo skoz cement se prerinejo. Šolske table so tudi

razjedene. Šipe v oknih se majejo in bi izpadle in se razbile, ako bi kdo okno odpiral. Morali se bomo držati državnih šolskih predpisov, ali pa nam bodo šolo zaprli. Razne sekte dobro izhajajo, ker imajo denar; naši zamorci pa hitro verjamejo takim, ki jih z denarjem podkupujejo. Na noben način se ne smemo umakniti, ker vinograd je Gospodov in mi smo zato tu, da mu ga obdelamo. Prosim vas, pomagajte nam, ako vam je količkaj mogoče. Gre za duše. Mi moramo gledati, koliko duš gre na stranpota, ker zanje ni prostora v naših šolah.

Ob nedeljah po maši navadno pridejo in prosijo za sprejem v šolo. Moram jih odložiti na prihodnje leto, ker niti enega ne spravim več pod streho. In zamorci ne preišljajo mnogo — njih pot gre k protestantom. In povsod po vaseh pripovedujejo, da »Amarama« (katoliški misijon) nima nobenega prostora več. In ker jih nočemo — pravijo — potem tudi v cerkev ne bodo več prišli.

Na vsak način moramo šolo povečati. Nadzornik je bil te dni zopet tukaj. Ne bo treba novega poslopja, ampak samo prizidek na sedanjo šolo Srca Jezusovega; staro poslopje pa bo treba izboljšati. In vse to bo mnogo stalo!

V kratkem bo šlo 40 zamorčkov k prvemu sv. obhajilu. Kako bodo iz srca molili za tiste, ki so pripomogli, da so bili krščeni in da bodo sedaj prejeli prvo sv. obhajilo!

Zato: usmilite se še drugih, ako vam je le mogoče. Ljubi Bog ne bo pustil nobenega dela nepoplačanega in bo dragim dobrotnikom obilno povrnil.

Le za en mesec.

»O, ko bi bil bogat in bi mi tako zelo ne manjkalo denarja — takoj bi preskrbel za katehista. Kako mi je hudo, ko vidim, da misijonarji nimajo dovolj sredstev, da bi mogli nastaviti dovolj katehistov. Toda pri svojih razmerah pri najboljši volji ne spravim skupaj, kolikor je potrebno za enega katehista za eno leto. Sicer bi pa eno leto ne zadostovalo. Kdor se je zavzel za katehista eno leto, ga vendar ne more drugo leto pustiti na cedilu.«

»Dragi prijatelji, kaj pa za en mesec bi pa morebiti le mogel prispevati?«

»Za en mesec? Za enkrat pač! Toda za en mesec ne bo noben misijonar nastavljal katehista.«

Zamorski katehist s svojimi pridnimi učenci.

»To naj vas nič ne skrbi, dragi moj. Ako morete pogrešiti 100 din za eno mesečno podporo zamorskemu katehistu, kar pošljite jih! Zaupajte, da bo božja Previdnost našla še drugih dobrotnikov, ki bodo plačali še za ostale mesece.«

Tako nekako bi bilo treba povedati tistim, ki bi radi vsaj nekaj pomagali, ko v polnem obsegu ne morejo. Pomislite, kaj dobrega en sam katehist v enem samem mesecu stori. Ob potu najde umirajočega otroka in ga krsti. Potem ga kličejo k bolniku-poganu. Hitro ga pouči v sveti veri, ga krsti in mu tako odpre nebeška vrata. Vaškega poglavarja, ki ima polno pomislekov proti misijonom, pouči o tej stvari, tako da se on, njegovi otroci in drugi vaščani približajo vplivu resnice... In vse to dobro, kar en sam katehist stori, je naposled zaračunano v zaslužnje tudi tebi, dragi dobrotnik. Sam ljubi Bog ti bo ob tvoji smrtni uri plačnik.

Sprejmemo pa vzdržnino za katehista tudi za en sam teden (25 din). Seveda v tem primeru ne moremo dobrotnikom sporočati, za katerega katehista je šla ta podpora, ker to bi dalo misijonarjem preveč opravka.

Mesečne in tedenske prispevke za vzdrževanje katehistov hvaležno sprejema in pošilja v Afriko

Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani,
Metelkova 1.

Prvi praznik sv. Rešnjega Telesa, ki sem ga doživel v Afriki.

Poroča p. Tomaž, iz reda belih očetov, misijon Guillemé, Nyassa.

Na praznik Vnebohoda Gospodovega sem dospel v deželo Nyassa in sem ostal nekaj mesecev pri prečastitem škofu, da dospe medtem moja prtljaga. Ko je dospel, sem razdelil vse svoje dragocenosti (največ daril je šlo v neki misijon na severu, ki je bil prav takrat ustanovljen), nato sem dobil nalog, naj grem v Guillemé. In tako sem ravno na praznik sv. Rešnjega Telesa dospel na svoje mesto.

Trije patri so v petek in soboto spovedovali od jutra do večera, zato je mene zadela skrb za oltarje. Jezika sicer še nisem znal, vendar smo se z domačini dobro razumeli. V nedeljo zjutraj sem pomagal p. superioru deliti sv. obhajilo pri 6. sv. maši. Pristopilo je do 2000 vernikov. Naša cerkev je narejena iz desk in ilovice, je brez klopi in ima prostora za 1800 ljudi. Za slovesno mašo pa jih je bilo pričakovati vsaj 4000. Zato sem po prvi maši, ko so drugi patri spovedovali, postavil zunaj cerkve zasilni oltar.

Ob 9 sem imel slovesno peto sveto mašo. Ob kakšni množici! Bilo je do 5000 kristjanov, pa še pogani so prišli kot opazovalci. Krasno je donela Gloria, Credo in drugo liturgično petje v tem daljnem kraju sveta. Pater superior je stal v svoji tropični čeladi sredi množice; na eni strani so klečali moški, na drugi ženske: vsi so glasno molili in peli. In sv. obhajilo potem! Vsak ciborij je bil za 1200 sv. obhajil, bili pa so štirje. Obhajali smo po sredi cerkve in ob straneh pet in pol metra na dolgo. — Po sv. maši je bila procesija. Oltarje smo postavili v razdalji 800 m; ker lani so bili prvi že nazaj, ko se zadnji še uvrstili niso bili. Ob 12 je bila procesija končana. Vso pot so donele himne iz 5—6000 grl. Oltarji so bili pregrnjeni s pregri-njali, ki so jih domačini spletli iz trave in potaknili s cveticami, ker kakega pisanega blaga ni bilo mogoče tu dobiti.

Tu imamo samo eno preprosto belo mašno obleko, ki je že precej obrabljena. Pater superior bi zelo rad, ko bi se mogla dobiti za velike praznike nova in lepša mašna obleka. Morebiti bi vi vedeli za kakega velikodušnega dobrotnika?

Sveta maša na prostem, ker še ni misijonske cerkvice.

Za ablucijo keliha pri sv. maši rabimo samo vodo, ker je gosp. škof ukazal, da naj z vinom kar mogoče štedimo. Vsak občuduje malo srebrno žličko, ki ste mi jo dali pri odhodu, in ki tako dobro služi temu, da se pri darovanju le ena kapljica vode prilije vinu. Ali bi nam mogli poslati še katero?

Pa še nekaj bi vas prosili. Za križev pot nam služi 14 lesenih križev. Ali bi nam mogli preskrbeti postajnih slik, pa če bi bile tudi le na kartonu? Kako srečni bi bili naši ljudje! Že vnaprej se vam zahvaljujem.

Molitveni misijonski namen za mesec junij:

Vzgojni zavodi.

Čeprav so težki časi . . .

Prav s čudežnim zaupanjem se lotijo misijonski škofje celo v teh težkih časih zidanja in ustanavljanja novih misijonskih postaj. —

Čujte, kaj piše p. Keane, iz reda belih očetov iz Nyasse.

Gotovo vas bo zanimalo, ako vam poročam o najnovejšem podjetju našega škofa. Preteklega oktobra je dokončal nov misijon v Katete.

Ko sem se vračal iz Guillemé na velikonočni ponedeljek, sem srečal škofa, ki me je povabil, naj ga pospremim v Katete, da se osebno prepričam, kako so dela v zadnjem času tam napredovala. Kako sem se čudil, ko sem videl, da so patri, čeprav v deževni dobi v decembru, že dve poslopji dovršili, tretje pa je bilo sedaj v delu. Šest nas je bilo ta dan zbranih in smo spali v skladišču, ki je lepo in trdno zidano iz opeke. Prihodnjo (belo) nedeljo sem imel slovesno službo božjo v šolskem posloppju, ki zaenkrat služi tudi za cerkev. Škof pa je maševal na majhnem prenosnem oltarju, ki nam ga je lani podarila Klaverjeva družba. (Kolikor časa sem bil tam, je vsak dan kdo maševal na Vašem oltarju. In pri vsaki sveti maši se je mašnik spominjal zaved in potreb dobrotnikov Klaverjeve družbe.) Po slovesni sveti maši je imel škof govor pred zbrano množico 800 ljudi, ki so tesno napolnili šolski prostor. In glejte: med temi sta bila samo dva katoličana: namreč katehist in kuhar . . .

Popoldne smo si ogledali cerkev, katere zidovi so že 1.20 m nad zemljo. Prostora bo v njej za 1000 vernikov; dozidana pa bo oktobra. Ogledali smo si tudi zidovje hiše za patre, ki se tudi že dviga iz temeljev.

V ponedeljek smo odpotovali proti severu, kjer namerava Prevzvišeni v kratkem ustanoviti nov misijon. Meni je naročil, naj naberem darov, da se napravi najpotrebnejše za notranjščino cerkve.

Od tod nas je pot peljala zopet proti jugu, kjer namerava škof sezidati semenišče za duhovnike. Vsak občuduje škofa Julienu in njegov pogum, da si upa zidati v teh dragih časih. On pa vse svoje zaupanje stavi na Boga in na Malo sv. Terezijo.

Lepi duhovni sadovi.

Škof Matthysen, iz reda belih očetov, apost. vikar v Albert (belgijski Kongo), poroča na dolgo in široko o lepih duhovnih uspehih svojega vikariata. Zaradi pomanjkanja prostora priobčujemo le nekatera mesta iz njegovega pisma.

Šest naših prvih bogoslovcev je dovršilo svoje prvo leto. Prvi semester so bili porazdeljeni po dva in dva na raznih misijonskih postajah, zdaj so pa vsi skupaj v postaji Bunia nastavljeni kot učitelji na osnovnih šolah za brate Mariste. Štirje bodo dokončali v septembru svoja leta modroslovja.

Sedaj je pri nas le 43 malih seminaristov. Trinajst od teh je gojencev patrov asumpcionistov.

Posebno moram pohvaliti naše tri laiške brate, služabnike Božjega Odrešenika. Eden teh je učitelj na naši zdravstveni šoli; drugi vodi osrednjo šolo vikariata in nadzoruje vse učitelje domačine. Tretji vodi naše našade kave in kinina, kjer je zaposlenih nad 100 delavcev. S svojim lepim zgledom vplivajo na vso skupino desetih novincev, ki bodo v začetku avgusta napravili svoje prve obljube. Sedem od teh že ima skušnjo za učitelja in bodo kdaj nadomestili naše seminariste na šoli v Bunia.

Sestre domačinke, Jezusove služabnice, žive v dveh skupinah po 3 in 4 skupaj in nadzorujejo ali ves razred, ali pa vsaj prvoobhajance. Poleg tega imajo v oskrbi še to in ono ter vrše svojo dolžnost na veliko zadovoljnost belih sester in tudi otrok. So res pravega krščanskega duha in so nam v veliko korist. Leta 1938 je bilo šest novink v Logo pri belih sestrah. Meseca julija so bile preoblečene še tri pripravnice, in se je s tem njih število povečalo na devet. Razen tistih ur, ko se uče in molijo, delajo novinke na polju, pri šivanju ali sploh v gospodinjstvu. Tudi za snago v kapeli in za peko hostij morajo skrbeti.

To šolsko leto smo morali tri sestre iz zdravstvenih ozirov poslati v Evropo. En pater in en brat pa sta prišla nazaj iz Evrope. Nek drug brat bo kmalu okreval po štirimesečni zelo nevarni bolezni. Nek tretji se je ponesrečil pri vožnji z avtom in že pet mesecev ni za delo. Eden naših patrov iz okolice Alberta je v nevarnosti, da izgubi vid. Več drugih je moralo začasno v bolnišnico. Ker nam je en misijonar obolel, smo morali iskati namestnika, da zado- stimo zlatemu pravilu belih očetov, po katerem morajo vsaj trije patri skupaj v enem misijonu delovati.

Imamo 1102 domačih učiteljev in katehistov, ki so zelo pridni. Imamo 79.312 katehumenov in 28.213 učencev. 7296 oseb je bilo krščenih v smrtni nevarnosti.

Velike skrbi nas mučijo, kako bo v prihodnje s posameznimi postajami. Zaradi druginje žele imeti naši katehisti povečane plače. Ker jim ne morem plač povečati, so si nekateri poiskali zaslužek drugod. Nadomestili smo jih z drugimi, a tudi ti ne bodo mogli živeti ob tej plači.

Ubogi misijonarji, vihar jim je odnesel streho.

Naj pohvalim še 65 katehistov in učiteljev iz bližine rudnika, ki res pridno delujejo. Njih služba je težavna in v dušnem oziru ne brez nevarnosti; saj morajo živeti daleč od doma, sredi delavstva raznih plemen. In ti rudarski delavci so mnogo bolje plačani ko katehisti in učitelji. — Za postajo Kilo pa kar ne morem dobiti katehistov; zato pa tam misijonsko delo le počasi napreduje.

Naši vaški katehumenati živahno delujejo. Sprejemamo le 70—75 gojencev, zato da je pouk podrobnejši.

Dve izmed naših postaj sta ustanovili že vsaka svoj katehumenat, tako da sedaj vsi katehumeni iz drugih postaj v glavnem misijonu dosti prostora dobe. Dva meseca se urijo v duhovnem življenju pod vodstvom patrov in prejemajo, potem ko so bili krščeni, redno svete zakramente. Številka 330.875 spovedancev in 1.503.067 svetih obhajil pove zadosti, kako so naši novokrščenci vneti v prejetanju svetih zakramentov. (Konec prihodnjšč.)

Nimamo ne šole ne cerkve.

P. Ant. Wilden iz kongregacije Sv. Duha piše iz misijona sv. Terezije v Oranju.

V zaupanju na božjo Previdnost in v pomoč sv. Male Terezije smo začeli z zidavo šolske kapelice. Temelji že stoje. Tisti mož, ki mu bomo prepustili dosedanjo kočo, ki nam je služila za kapelo, nam bo preskrbel 20.000 opeke. Toda to bo premalo za poslopje, ki mora biti 10 m dolgo in toliko široko in 4 m visoko, in bo imelo še oltarno kapelo in zakristijo in prostor za sestre. Sestre do sedaj niso imele nobenega stalnega stanovanja, kjer bi se mogle zbrati in odpočiti po utrudljivi hoji ob obiskih bolnikov. Cerkvna okna (brez stekla) že imamo. Manjka še les za ostrešje in pločevina za streho.

Škofova blagajna je prazna; od drugod tudi nimam kaj pričakovati. Ali bi mogla Družba sv. Petra Klaverja, ki je že toliko misijonom pomagala, tudi nam na pomoč priti? Radi bi čimprej dozidali šolsko kapelo in sprejeli še več katehumenov. Potrebujemo 150 funtov šterlingov. Hvaležni bomo za vsak dar, ki bo kakor zid in opeka za cerkvico sv. Terezije.

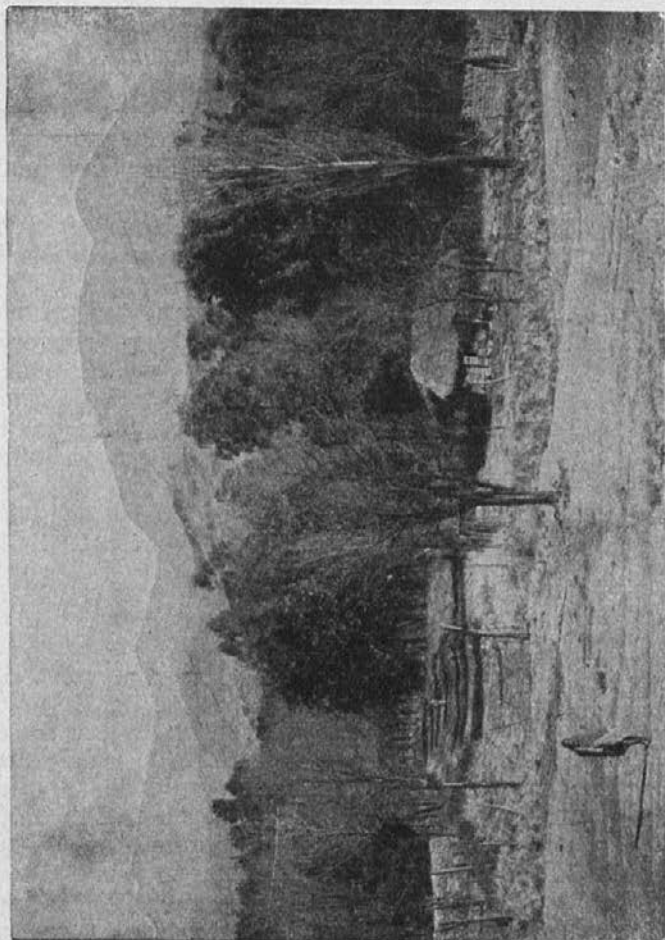
Naši zamorci pomagajo, kar morejo, toda revni so. Zato bodo pa tem bolj goreče molili za dobrotnike.

Visoko v gorah.

Poroča p. Martin, C. S. Sp., Kilomeni, Vzhodna Afrika.

Misijon Kilomeni leži visoko v gorah in je edini katoški misijon rodu Wapare. To pleme šteje 56.000 duš. Ljudje so zelo dobri, pridno obdelujejo nerodovitno zemljo in so izmed vseh plemen, ki bivajo v okolici Tanganjike, najbolj miroljubni, z malim zadovoljni. Da so revni, v tem vidijo voljo božjo. Zadnjih 30 let je živel med njimi mnogo dobrih kristjanov, ki so bili poučeni v verskih resnicah in tudi druge učili in pripravljali za sv. krst. Ustanovitelj misijona počiva na tukajšnjem pokopališču, med ljudstvom, ki mu je bil učitelj in duhovnik, ki je svoje ljudi dobro poznal in je želel biti tudi po smrti med njimi. Njegova smrt ni bila zastonj. Zapustil je res trdne in zavedne kristjane, ki jih niso omajale razne preizkušnje in razna nasprotovanja od zunaj. Seme sv. vere je bilo glo-

boko vsajeno, tako da sedaj mi, ki smo naslednji rod, uživamo sadove. Lepo prihodnost lahko prerokujemo sveti Cerkvi med tukajšnjimi Wapare. Naš trud in naše delo ni zastonj; a tudi podpora in molitev misijonskih prijateljev

Pogled na marianhilske gore v Afriki.

bo padla v dobro zemljo. Na lastne oči vidimo, kako setev lepo kali. Vi tega ne vidite, a Vaše plačilo pri Bogu bo obilno.

Od 56.000 Wapare je 20.000 mohamedancev, 4000 protestantov in nad 25.000 katoličanov. Ostali so pogani. Te številke naj bodo v dokaz, da seme zori in da imamo po

pravici lahko lepo upanje v bodočnost in veselje za podporo tem dobrim ljudem.

Pa tudi težav nam ne manjka. Še vedno moramo peš potovati po teh visokih gorah. Tudi v zunanje šole, ki leže po več milj daleč tam za gorami, moramo peš. Tam zadaj je sicer ravnina in bi nam vozilo prav prišlo, toda kaj ko smo revni in si tega ne moremo nabaviti. Zdaj bomo skušali v glavnem misijonu popraviti cerkvico, ki je iz ilovice in lesa, in bi se sicer podrla zaradi starosti. To pa nam dela skrbi in stroškov in nas sili, da se obračamo na pomoč.

Da dovršimo dela pri cerkvi, nam je treba 300 funtov šterlingov. In to je za nas visoka številka. Ta skrb nas razjeda noč in dan, toda nič ne pomaga: sredi dela ne smemo obstati, naše katehiste pa pri vsem tem moramo redno plačevati. Naši dohodki so majhni. Zato, ljubi bralci, pomagajte nam. Povrnili Vam bomo z molitvijo in z mnogimi duhovnimi žrtvami.

Zavod za deklice v Mizambi.

Piše sestra M. Euhariza.

Tu smo tri četrt ure oddaljeni od mesta Dar-es-Salaam in imam zavod za deklice in šolo, ki je od vlade priznana. Vseh deklic je 110, od teh jih 60 stanuje v misijonu. Največ jih je od katoliških staršev, ki stanujejo v Dar-es-Salaamu ali v njega okolici. Štiri sestre jih poučujejo v jeziku Kimaheli. Šola je šestrazredna. Najrajši se deklice uče verouk, potem pa šivanje in pletenje ali sploh ročna dela. Najtežje pa je z računanjem.

Izven šole jih nadzoruje sestra, ki ima skrb za hrano, obleko in nego deklic. Njih hrana je koruza, riž, sočivje ali solata. Ob nedeljah dobivajo tudi nekoliko mesa. Kuhati morajo samo po dve skupaj. Les za kurjavo dobimo od kokosovih palm, ki rastejo na našem ozemlju. Lupine kokosov se posuše in potem služijo tudi za gorivo.

Oblečene so deklice preprosto. Vsaka ima posebno krilce za nedeljo, posebno za šolo in še predpasnik za delo. Vsako soboto deklice same perejo in šivajo obleko.

To leto so začeli terjati od staršev, da kaj malega plačajo za svoje otroke. Sprva so se nekoliko ustavljali, zdaj pa že radi dajo kaj v nadomestilo za prehrano. Prej

smo morale biti vesele, da smo deklice sploh dobile v šolo. Zdaj pa starši vedno bolj vidijo, kako je to koristno, da se njih otroci kaj nauče in po krščansko vzgoje.

Uršulinski misijon Randfontein (Južna Afrika).

Piše misijonarka M. Ksaverija Lesjak, uršulinka.

(Konec.)

V mojem razredu je hodil v šolo že precej velik zamorček. Žgodaj je izgubil mater. Doma so bile razmere žalostne in nihče ni maral zanj. Zato je bil večkrat potrft. Nekoč ga vprašam, kaj je temu vzrok in zaupal mi je žalostno usodo. V misijonu smo mu dale nekaj obleke in večkrat tudi malo hrane. Bil je še pogan. Vzele smo zamorčka v samostan, da pomaga sestri v kuhinji. Pridno se je učil katekizem in je bil kmalu krščen. Pri sv. krstu je dobil ime Vincencij. Fant je bil dober in prav vesel. Pri delu je žvižgal ali pa prepeval. Naučil se je tudi streči pri sv. maši. Nekega večera smo imeli v domači kapeli sv. blagoslov z Najsvetejšim. Zamorček Vinko je stregel. Po sv. blagoslovu mu reče pater misijonar:

»Vinko, ni preveč spoštljivo, da strežeš pri sv. blagoslovu bosonog. Prihodnjič si obuj čevlje.«

»Oče, ali se nismo učili, da ko je hotel Bog govoriti iz gorečega grma z Mojzesom, mu je rekel: Mojzes, sezuj svoje čevlje, ker tla, na katerih stojiš, so sveta?«

Zamorčki imajo pač vedno kak odgovor pripravljen.

Preteklo leto so v našem misijonu, Šv. Marija pri Krugersdorpu, sezidali lepo novo cerkev. Posvečena je Kraljici apostolov. Oče misijonar je dobil iz Francije dva krasna kipa: sv. Malo Cvetko in sv. Janeza, župnika iz Arsa. Naši dobri zamorci kar niso mogli verjeti, da je to sedaj res njihova cerkev, kamor bodo smeli priti vsak čas molit.

Na veliko noč smo imeli mnogo duhovnega veselja. Toliko kristjanov je čakalo na sv. spoved, da niso mogli priti vsi na vrsto, ker ima naš pater misijonar dve župniji v oskrbi. Skoraj vsa cerkev je pristopila k sv. obhajilu, tako da je že zmanjkalo hostij. Zato je misijonar oznanil, naj se po sv. maši zglase pri njem vsi tisti, ki bi še radi prejeli sveto obhajilo; da bo hitro šel v sosednji misijon in jim prinesel Jezusa. Ko se pa potem nihče ni oglasil,

je ostal misijonar v cerkvi in poučeval katekizem. Bili so še razni drugi zadržki in tako smo se z misijonarjem vračali šele okrog 4 popoldne iz misijona. Prišli smo mimo cerkve glavnega misijona. Kako se začudimo, ko vidimo, da cela množica zamorcev sedi okrog cerkve in čaka. Čakali so, da bi prejeli sv. obhajilo. Do štirih popoldne so ostali tešč. Kdo ne občuduje njihove gorečnosti? Naši ljudje ne bi imeli prave velike noči, ako ne bi ta dan prejeli v svoje srce Jezusa, velikonočno Jagnje. S kakšno radostjo je pač ljubi Zveličar prišel v njihova srca!

Po veliki noči so nam pisali zamorci zunanje naselbine sledeče zanimivo pismo, ki je polno verskega pričanja in gorečnosti:

»Rimski katoliški misijon Randfontein! Katoličani centralne naselbine so me prosili, naj vam v njihovem imenu povem, da smo se med postnim časom zbirali k molitvi trikrat na teden v različnih hišah naše vasi. Mi smo precej oddaljeni od misijona, zato smo molili sveti križev pot in razne druge molitve doma. Naš namen je bil:

1. Da se vsi kristjani snidejo.

2. Da bi se katoličani naše vasi med seboj bolje spoznali in drug drugega ljubili.

3. Da naučimo nove kristjane vse molitve, katere se molijo ob različnih časih cerkvenega leta.

4. Da naučimo starše in njihove otroke pomen praznikov in naših verskih dolžnosti ob praznikih.

5. Da bi naši otroci rastle v popolnem spoznanju svete krščanske vere, zlasti še, ker nas obdajajo protestantski sosede.

Ker je čas sv. posta že potekel, vas prosimo, da bi smeli nadaljevati te pobožne vaje. Prosimo tudi, da bi nam določili eno stalno hišo, kjer se bomo zbirali, in enega moža kot voditelja. Njegova dolžnost bo tudi, da vas hitro obvesti, če je kdo bolan ali umrje; in tudi naj obišče one kristjane, ki ne izpolnjujejo svojih verskih dolžnosti. Mi upamo, da nam boste naklonili to dovoljenje in ostajamo vaši otroci v Kristusu.«

Res, to ganljivo pismo je bilo misijonarjem in nam v veliko veselje in tolažbo.

Zadnji dan meseca maja, katerega tukaj obhajamo kot narodni praznik, se odpraviva s sestro Dominiko na pot, da obiščeva vse krščanske družine te vasi. Ljudje so to vedeli in so naju pričakovali z raznimi darili. V prvi koči je bila miza že pogrnjena in morali sva nekaj sprejeti, da

ne bi dobrih ljudi užalili. Člani prve družine so naju spremili k naslednji hiši, in vsi skupaj k tretji družini. Tako sva imeli procesijo pred nama in za nama. Koliko veselja vsepovsod! Vsaka družina nama je kaj pripravila. Njihova navada je, da morajo obdarovati obiskovalce, pa naj bo kdor koli. Proti večeru sva bili kar obloženi z darovi, celo riža so nama dali. Slovo je bilo kar težko. Potolazili sva jih, da jih bova kmalu zopet prišli obiskat in jim kaj lepega prinesli. Možje so sklenili, da sestri ne smeta sami nositi. Določeno je bilo, da naju spremijo pol poti. — Sedaj skrbno zbirava različne nabožne predmete, s katerimi hočeva razveseliti te dobre duše. Žal, da so rožni venci že pošli. Morda ima doma kdo kakšnega odveč. Še bolj dobrodošli pa bi bili močni, novi. Lepo se priporočam in pošiljam mnogo iskrenih misijonskih pozdravov.

Kratka misijonska poročila.

Tudi Islamci. Kar se tiče našega misijona, moram reči, da napredujemo; počasi sicer, a gotovo. Bolje je po goratih krajih, kjer so ljudje še neoblizani od kulture in zato nepokvarjeni od ljudi, ki stanujejo ob obali ali ob prometnih cestah. Misijon je tukaj središče; tudi za pogane in za Islamece, ker tudi Islamci pravijo: »To je naš misijon in ti si naš oče.« Upam, da se bo število kristjanov v prihodnjih letih znatno zvišalo. — P. Bochmann, O. S. B., Rondo, Vzhodna Afrika.

Višja dekliška šola. Prihodnji mesec bomo dovršili višjo dekliško šolo za deklice od 14. do 18. leta, da jih vzgojimo za dobre gospodinje in matere in tovarišice tistim kristjanom, ki so že nekoliko bolj izobraženi. Saj je razumljivo, da si žele učiteljci, uradniki, poglavarji žensko družico, ki je že nekoliko izobražena. V našo šolo se jih je takoj mnogo priglasilo in so splošno zadovoljne z njo. To je znamenje, da smo pravo zadeli. — P. Beat Iten, O. S. B., Litembo, Vzhodna Afrika.

85 mest za katehiste. Vaše darilo za katehiste mi je bilo pravo božično veselje. Prav lepa hvala! Bog vam povrni! V molitvi se vam bom skušal izkazati hvaležnega. Ravno darila za katehiste so nam najbolj dobrodošla, ker vzdrževanje katehistov nam dela največje preglavice. Imam že 85 mest za katehiste, zato si ne upam še katero na novo ustanoviti. Pred nekaj meseci so mi poslali mladega pomočnika p. Gereona, O. S. B. Kako sem ga vesel! Izločil bom 34 mest za katehiste, ki jih bo imel p. Gereon v oskrbi, kakor hitro se bo nekoliko privadil misijonskemu delu. Sedem ur od tu zidamo večjo kočo, ki bo služila kot središče službe božje za imenovane katehistovske postojanke. Kakor hitro bo poslopje pod streho, se bo vpeljala redna služba božja. Kdaj pozneje bo iz tega nastala misijonska postaja. Prosim, molite za nas in za naše misijonsko delo. Ako mi boste mogli za moje katehiste še kaj poslati, bom tega zelo vesel. — P. Patrik, O. S. B., Kitangali, Vzh. Afrika.

Uslišane molitve

na priprošnje služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske.

Odkar sem Vam zadnjič pisala, sem bila že zopet deležna pomoči ljubljene matere Marije Terezije. Imeli smo zopet več težkih operacij in jaz sem vedno opravila devetdnevnic. Vse operacije so se posrečile, zlasti naj omenim zadnjo, ko je bilo treba operirati rano na jetrih in je naenkrat nastopila huda vročina pri bolniku, tako da smo se bali, da z operacijo ne bo dobro. Takoj sem pričela devetdnevnic in četrty dan je bil bolnik že boljši. Zdaj bo kmalu zdrav zapustil bolnišnico. Konec devetdnevnic je prispelo tudi Vaše darilo, zato sem takoj pričela drugo devetdnevnic v zahvalo.

Prisrčna hvala naši nebeški pomočnici za pomoč. V življenju je vedno skrbela za Afriko, tudi v nebesih je ne pozabi.

Misijonarka s. M. L., Vzh. Afrika.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za pomoč v šoli in se ji še nadalje priporočam. A. P.

Iskreno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo. Priporočam se ji še za dobro službo.

J. P., Planina pri Rakeku.

Prisrčna zahvala Mariji Tereziji za pomoč v bolezni. Priporočam se ji še v neki drugi važni zadevi, za popolno ozdravljenje in za dušni mir.

K. A., Lisce.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za uslišano prošnjo in pošiljam dar za zamorčka Edvarda.

Tisočera zahvala mamičji zamorčkov za srečno prestano operacijo. Priporočam se ji še za zdravljenje živčne bolezni.

M. P., Vitanje.

Prosila sem Marijo Terezijo Ledóchowsko za pomoč v jako težavnem društvenem primeru. Obljubila sem javno zahvalo v »Odmevu« in misijonski dar, če se vse dobro izteče. Bila sem popolnoma uslišana. Izpolnjujem svojo obljubo in se služabnici božji presrečno zahvaljujem. Priporočam se ji še nadalje, da mi pomaga v vseh potrebah.

A. W., Č.

Zahvalim se Mariji Tereziji za uslišano prošnjo in pošiljam botrinski dar za zamorčka.

Marija Dovič.

Javno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za več uslišanih prošenj v težki zadevi. Priporočam se ji še nadalje za ljubo zdravje.

K. M., Murska Sobota.

Prisrčno se zahvalim Mariji Tereziji Ledóchowski za večkrat uslišano prošnjo.

Z. Z., N.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za pomoč v nevarni in hudi bolezni v glavi ter za večkratno pomoč v drugih boleznih. Priporočam se ji še nadalje in pošiljam botrinski dar zamorski deklici.

A. T., Loče.

Brala sem v vaših misijonskih listih, kako rada Marija Terezija vsem pomaga. Tudi jaz sem se zatekla k njej in sem bila na priprošnje služabnice božje večkrat uslišana. Obljubila sem javno zahvalo in botrinski dar, kar danes izpolnjujem.

A. P., Slat. Rad.

Prisrčna zahvala služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za pomoč v težki bolezni in za dobljeno ljubo zdravje. Še nadalje se ji prisrčno priporočava.

Franc in Jera Planinšek.

V neki zadevi sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji in opravila devetdnevnicu. Bila sem uslišana, za kar se pristrčno zahvaljujem in pošiljam obljubljeni misijonski dar kot kruh svetega Antona. Še se ji priporočam za pomoč v več težkih zadevah.
A. M., Srednji vrh.

V zahvalo Mariji Tereziji za več uslišanih prošenj pošiljam botrinski dar zamorski deklici na ime Marija Terezija.
P. B., Šmarjetna gora.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za prejeto milost in se ji še nadalje priporočam.
F. K., Zg. Kašelj.

Iskreno se zahvaljujemo služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za uslišano prošnjo v težkih zadevah, ter se ji še nadalje priporočamo.
Družina Skodlar, Ljubljana.

Trpela sem hude bolečine v želodcu in sem se v pristrčni molitvi z devetdnevnicu obrnila za pomoč. Bila sem uslišana, za kar se služabnici božji Mariji Tereziji in velikemu čudodelniku padovanskemu iskreno zahvaljujem in pošiljam obljubljeni misijonski dar. Prosim javne objave v Odmevu.
Ivana Žnidar.

Pristrčna zahvala služabnici božji Mariji Tereziji za večkrat uslišane prošnje, zlasti v treh važnih zadevah. Priporočava se ji še nadalje.
L. K. in L. A.

Javno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za dobljeno zdravje in tri uslišane prošnje.
U. M. iz A.

Dolžnost me veže, da se pristrčno zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo v neki posebni zadevi. Priporočam se ji še nadalje in prosim objave v Odmevu.
M. K.

Iskreno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo. V zahvalo pošiljam botrinski dar zamorčku na ime Anton Pad.
A. S., Škofja Loka.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski se priporočajo: A. Š., Bizeljsko, za pomoč v težkih družinskih razmerah in za pomoč v drugih važnih zadevah. Ako bo prošnja uslišana, obljubi botrinski dar zamorčku. — E. P., Ribnica, za zboljšanje družinskih razmer in da bi sorodnik čimprej dobil službo.

Popolni odpustki

za člane Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:
dne 11. junija: sv. Barnaba, apostol;
dne 29. junija: sv. Peter in Pavel, prvaka apostolov.

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pism in poročil le z natančno navedbo vira. — Predstavnik in lastnik lista Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani. — Odgovorni urednik: Jože Košiček v Ljubljani. — Tiska Jugoslov. tiskarna v Ljubljani: J. Kramarič.

Kruh sv. Antona za Afriko.

Ne samo ubogi zamorčki, tudi mnogo misijonarjev v Afriki sedaj strada kruha, ker pomoči iz domovine ni. Kako bridko je to.

Če moreš, daruj kak milodar kot »Kruh sv. Antona za Afriko«. Veliki svetnik ti bo poplačal.

Družba sv. Petra Klaverja hvaležno sprejema te mile darove in jih pošilja najrevnejšim misijonarjem v Afriko.

Hvaležnost misijonarjev.

Ne morem povedati, kako zelo sem hvaležen Družbi sv. Petra Klaverja za vse, kar stori za nas.

Nje člani so res misijonarji, ki delajo z onimi, ki so v afriških misijonih. In njih delo je zelo uspešno.

Mi misijonarji mnogo molimo, ne samo za vse naše drage dobrotnike, ampak še posebej za člane Družbe, s katerimi smo tesno združeni v molitvi.

Neki afriški škof.

Pravi misijonarji! Ali si morete misliti lepše priznanje za člane Klaverjeve družbe? — Koliko blagih duš bi rado šlo v misijone, pa ne morejo, bodisi zaradi rahlega zdravja, bodisi zaradi drugih ovir...

Ti in še mnogi drugi se morejo tudi v domovini posvetiti misijonskemu poklicu, če vstopijo v verski zavod Družbe sv. Petra Klaverja. Mladenke, ne preslišite klica!

Preprost mlin za revni misijon.

Misijonar iz Mariannahilla, p. Peter Ebner, bi rad postavil preprost mlin, ki bi bil njegovemu misijonu v veliko pomoč. Stal bi 20 funtov. Kdo bi mogel pomagati, da se ta želja izpolni staremu misijonarju, ki že mnogo let deluje v Afriki?

Zamorska vas